

konkurreret på lavere selskabsskatter inden for EU. Vi har stillet forslag om en afgift på kapitalpekulation, den såkaldte Tobin-afgift. Vi har stillet forslag om en aktiv EU-politik inden for WTO. Vi har stillet forslag om, at man skal ophæve bankhemmeligheden, som er en skandale i forhold til en række europæiske lande.

Pointen i det her er, at der er intet, intet, der forhindrer, at vi på centrale områder kan føre en aktiv politik, forsøge at få indflydelse, selv om vi siger nej til ØMU'ens tredje fase.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Se, når det er interessant, hvad det er, nejsiden har at byde på i den økonomiske politik, så er det jo, fordi hr. Holger K. Nielsen hele tiden prøver at fremstille det, som om det er japartierne, der lægger op til, at der skal føres en anderledes økonomisk politik.

Men sandheden er jo, at jaet er et ja til at fortsætte den stabilitetspolitik, der har været ført siden 1982. Hvorimod et nej er at lægge op til en ny økonomisk politik, en strammere økonomisk politik, en økonomisk politik med mindre handlefrihed til Danmark.

Det har hr. Holger K. Nielsen også indrømmet her for lidt siden, og det har hans egen gruppeformand, hr. Jes Lunde, udtalt til Børsen den 11. februar. Og jeg gentager, at han dér siger, at et nej vil betyde, at der er stillet skærpede krav til en stram dansk økonomisk politik. Og det er han i øvrigt ikke ene om at sige.

I den redegørelse, der lige er kommet fra Dansk Udenrigspolitisk Institut, fremgår det også på side 240, at et nej stiller større krav til den samlede økonomiske politik. Det vil altså sige en strammere økonomisk politik ved et nej end ved et ja.

Og så siger hr. Holger K. Nielsen glad, at det går de skam også ind for i SF, men det er ikke os alle sammen, der er særlig trykke ved det, for vi ved jo, at når SF taler om en strammere økonomisk politik, så er det højere skat.

Men det, der er det samlede i det her, er jo, at det, nejsiden har at byde på, er en alliance mellem hr. Holger K. Nielsen, fru Pia Kjærsgaard og hr. Keld Albrechtsen, og jeg gad nok vide, hvad de kan enes om andet end lige præcis et nej.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

I forlængelse af hr. Anders Fogh Rasmussens indlæg så er der jo altså en tydelig linje i det, som SF-formanden her taler om.

Problemet er jo, at det jo ikke nytter noget at sige, at man skal holde fast i en beslutning, man traf i 1993, mens man så for øvrigt åbent indrømmer, at det altså indeholdt nogle uheldige konsekvenser for Danmarks vedkommende. Vi hører hr. Holger K. Nielsen sige ikke kun på det økonomiske område, men også på flygtningeområdet, at det sådan set ikke er et så stort problem, man skal bare lave noget byrdefordeling.

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Holger K. Nielsen, at SF bliver nødt til at bevæge sig ud af det sløvsind, de befinder sig i.

Det står rent faktisk i Traktaten i dag. Der er en artikel 63, der handler om byrdefordeling mellem landene, men problemet er, at Danmark på grund af det forbehold, som SF åbenbart ikke gennemtænkte godt nok i 1993, ikke kan deltage i det. Det er realiteterne.

Så hører vi hr. Holger K. Nielsen sige, at minerydning, og hvad der sker rundtomkring i verden, er sandelig ikke noget problem for Danmark. Jeg vil bede hr. Holger K. Nielsen om at læse den rapport, vi skal diskutere efter det her lovforslag.

I den rapport er der på side 245 opremset otte områder, hvor Danmark har måttet aktivere sit forbehold, fordi det var WEU, der skulle gennemføre beslutningen. Der er intet i vejen for at deltage, og SF har da også gladelig været med til at lægge stemmer til finansieringen af de aktioner, men det er ærgerligt, at Danmark sætter sig uden for indflydelse. Og jeg siger velkommen, hvis det er den slags aktiv europapolitik, som SF står for. Så er der fremtidig ikke meget indflydelse at hente i Europa for SF.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Både SF og Det Radikale Venstre var med i det nationale kompromis, og jeg er stolt af det arbejde, vi gjorde dengang. Jeg bryder mig ikke om ligesom at få skudt i skoene, at det er SF, der holder fast ved det nationale kompromis, og at det er for at være troværdig, at man siger nej til ØMU'en nu, for man kan umuligt sætte spørgsmålstegn ved nogen af forbeholdene, hvis man skal være troværdig.

Der er to detaljer i forhold til det nationale kompromis, som jeg vil henlede hr. Holger K.